

ТРИ ЦЕНТИ в Злуч. Держ. Америки ПЯТЬ ЦЕНТІВ За кордоном

Tel. „Свобода“: BErgen 4-0807 — Tel. У. Н. Союз: BErgen 4-1016

THREE CENTS in the United States; FIVE CENTS Elsewhere

ЗКООРДИНОВАНИ ПЛЯНИ МОБІЛІЗАЦІЇ ПРОТИ ВІЙНИ

Нью Йорк, 9 травня. — Завзяте планування збройних сил, цивільних груп і великого промислу на підставі співпраці як один запряг буде найліпшим засобом проти третьої війни — таку думку розвинув генерал-майор Артур В. Ванаман, командант Промислової Колегії Збройних Сил з Вашингтону.

Він сказав це на відкритті курсу економічної мобілізації, який буде тривати два тижні, а в якому беруть участь 265 резервових офіцерів з усіх ділянок збройних сил і представників промисловості. Курс відбувається в Ракефелерському Центрі. За словами ген. Ванамана „розуміння тотальної війни є так важливе, що його не можна поліпшити самим адміралам і генералам — це мусять бути один запряг усіх“. Здруження повинно бути так близьке наче б це була гра в мяч, а таке сильне, щоб ніхто не віджився станути до гри проти нас — пояснював генерал.

Другий учитель на курсі, полк. Гарві, заявив, що московське Політбюро не хоче війни, доки не osiąгне чотирьох головних цілей, а вони такі: Злиття населення Росії й населення сателітських країн в одну цілість; терором відлучити нерішні європейські й південно-європейські країни від західно-європейських демократичних впливів; зменшити вплив військових і дати владу арміям Росії й балканських спільників; вести обструкцію проти Плянну Маршала, доки Злучені Держави не попадуть в нову депресію.

ПРЕЗИДЕНТ ЗА ПРИСПИЩЕННЯ РЕОРГАНІЗАЦІЇ ЕКЗЕКУТИВНОГО УРЯДУ

Вашингтон. — У спеціальним зверненні до конгресових провідників президент Труман вівзав конгрес до приспичення реорганізації екзекютивної ділянки уряду на планах експрезидента Герберта Гувера. Досі перейшов один загальний законопроект в цій справі, однак від місяця він застряг у сенатській комісії. Труман звертає увагу, що він не буде міг зголосити подробиць про реорганізацію, доки не дістане повноважень конгресу на підставі закону.

ЕДГАР ГУВЕР 25 РОКІВ ГОЛОВОЮ „ЕФ БІ АН“.

Вашингтон. — Джан Едгар Гувер, голова Федерального Бюро Інвестицій, святкує 25-річчя своєї праці на незвичайно відповідальному становищі. Він має 54 роки життя і веде безупинну працю не тільки як успішного звичайних злочинців, але теж і всього роду підвирних людей та організацій, головою затім комуністів. Він сповняв свою службу для чотирьох президентів і вісім генеральних прокураторів. Іменованний на становище голови бюро в 1921 він починався до велитенського розросту цієї організації.

ЮНІОННИЙ УРЯДОВЕЦЬ СПІЛНИКОМ ПРИ ОБМАНІ.

Нью Йорк. — Семюел Лемкін, предсідник від 442 юні малярів і Джері Джером, голова підприємства для маювання, попали під арешт за ошуство

АМЕРИКАНСЬКІ ВІЙСЬКА СПИНИЛИСЯ ПЕРЕД ПІЛЬЗЕН НА ДОМАГАННЯ РОСІЇ З КІНЦЕМ ВІЙНИ

Вашингтон, 9 травня. — Департамент стейту, з нагоди 4-ої річниці зайняття Праги 9 травня 1945 р., оприлюднив переписку між ген. Айзенгавером і російською високою командою на доказ, що Західні Аліанти стримали дальший похід своїх військ з лінії коло Пільзен на домагання Совеіт. Західні Аліанти мали тоді намір йти вперед, доки не займуть територію на захід від ріки Ельби й Велтави. Тому, що Росія безупинно обезцінює співпрацю Західних Аліантів при визволенні Чехії, ці листи мають на цілі опрокинути твердження Совеіт і вказати, що генерал Айзенгавер мав плян розвинути похід аж до повної перемоги в Чехословаччині і до зайняття Праги.

Лист колишнього заступника советського генерального штабу, генерала Алексея Антонова до ген. Айзенгавера, з 5 травня 1945 р. доводить, що Росія знала про плани Західних Аліантів в цій справі. Айзенгавер спинив свої армії, щоб назверх не виявляти непорозуміння між операційними планами, не підозрівачи що Совеіт мали в тому часі якісь політичні пляни супроти Чехословаччини.

БОРІТЬБА В УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ПРЕСІ

Ньюйоркський часопис „Дейлі Міррор“ з 9 травня 1949 подає ширшу новину про „завзяту боротьбу за контроль Української Православної Церкви Америки“ п.н. „Священник центром зудару в Українській Церкві“. Йдеться тут про церковну суспензу, яку наложив архієп. Богдан на о. Івана Гундяка, пароху укр. прав. церкви св. Дмитрія в Картерет, Н. Д. Крім суспензи, як подає часопис, архієп. Богдан проголосив ще „Пересторогу“, яку роздавано по церквах і розіслано до преси, між іншим теж і до „Свободи“. В „Пересторозі“ пишеться про „червоних“ священиків як „зрадників Бога і Батьківщини“, та згадується „червоного“ Кентерберзького декана. Коли для цього останнього, пишеться в „Пересторозі“, може знайтись якесь „слабе виправдання“, бо англійський нарід не терпів під комуністичним режимом, то „яке можливе виправдання можуть мати ті українці і тих кілька українських священників, які підпірають о. Івана Гундяка“. Закидається о. Гундякові, що він був між ними, які втіляли представників Советського Союзу, коли вони прибували до Злучених Держав, як „дорогих гостей“ та що з ними фотографувався. В „Пересторозі“ згадується ще про переслідування релігії в Совеітах, советський терор в Україні та боротьбу українських повстанців проти російської окупації, а за незалежну Україну. „Міррор“, згадуючи за суспензу, пише, що о. Гундяк та його однодумці не визнають архієп. Богдана своїм Адміністратором, та що о. Гундяк буде далі парохом. В телеграмі до „Міррор“ о. Г. заявив, що „не дозволить нікому квестіонувати його американське патріотизму“, що не є

ШАНГТАЙ ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ НА БОЛЬШЕВИЦЬКУ ОБЛОГУ

Шангтай, 10 травня. Населення цієї східно-азійської мітрополії тепер горячково приготується на сподівану облогу міста червоними військами. Получення Шангтаю з цілістю китайської території вже тепер в більшості перерване, хоча це залишається відкритим морський шлях. В самому місті постійно відбувається укрупнення не тільки для оборони перед регулярними червоними військами, але теж перед міським збольшевизованим молохом. Кожний не тільки великий дім, але майже кожна хата поступово перемінюється в малу фортецю для себе, з окутими залізом дверима та забарикованими вікнами. Тимчасом комуністичні армії, переправившись через ріку Янгце, ідуть більшими і меншими колонами в різних напрямках та поступово заливують щораз більші частини Південного Китаю. В поодиноких випадках урядові війська ставлять розпачливий опір.

ЗМІНА ІРАНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ В ОБЛИЧІ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ЗАГРОЗИ

Тегеран, Іран, 10 травня. — В обличчі постійно зростаючої большевицької загрози для цієї країни, іранський парламент вважав за необхідне поробити деякі зміни в конституції країни, признаючи, головню, більшу владу шахові. На підставі нової конституції шах має право розв'язати парламент, якщо цього „вимагали обставини“.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ПОГОДЖУЄТЬСЯ НА „ОБМЕЖЕНУ НАЦІОНАЛІЗАЦІЮ“

Рим, 10 травня. — Минулої суботи Папа Пій XII. заявив групі торговельників і промисловців, які його відвідали, що Католицька Церква погоджується з ідеєю націоналізації власності в рамках відповідних обмежень. Папа вважає, що „господарство — як і кожна інша діяльність людської активності — не є з природи державною інституцією“.

ПІДБИГУНОВІ ОКОЛИЦІ НЕ НАДАЮТЬСЯ НА БІЛЬШІ ВОЄННІ ОПЕРАЦІЇ

Форт Чорчил, у Канаді. — Канадські, британські і американські воєни і воєнні знавці, як опинилися в пустих, снігом засипаних околицях над залівом Гудсону, викінчили зимові дослідні над можливість воєнних операцій в цій околиці. Це була найінтензивніша праця від часу сформування досвідної станції в Форті Чорчила в 1946 р. З студії вислали тайні звіти до Оттави, Вашингтону і Лондону і пороблено підготовку до дальших студій на найближчу зиму. З подробиць про вплив погоди на одяг, на зброю й інший виряд в підбігунових околицях складено засади новітньої військової тактики. Хоч подробиць є бережне в строгій тайні, то не є тайною, що в підбігунових околицях нема можливості вести воєнні операції на більшій розмірі сказано в звітах.

ЗІРВАНО ЕСПАНСЬКО-ДАНСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ

Копенгага, 10 травня. Данське міністерство закордонних справ повідомило про зірвання дансько-еспанських торговельних переговорів в Мадриді та які вже майже були закінчені. Переговори зірвали еспанці, правдоподібно у відплату за проти-еспанське становище данського представника в Об'єднаних Націях.

ІТАЛІЯ І БРИТАНІЯ ДОГОВОРИЛИСЬ В СПРАВІ КОЛОНІЇ

Лейк Соксес, 10. травня. — Тут сьогодні повідомлено, що міністри закордонних справ Британії та Італії, Ернест Бевин і Карльо Сфорца, відбули минулої п'ятниці в Лондоні наради та досягнули „загального порозуміння“ щодо дальшої долі колишніх італійських колоній в Африці. На підставі цього порозуміння Італія мала б одержати від Об'єднаних Націй протекторат над Сомалією безпосередньо і над Тріполітанією в 1951 році. Британія мала б дістати адміністрацію Кирінаїки і до 1951-го року теж Тріполітанії. В своїй адміністрації британці мали б доглядати раду, яка мала б складатися з представників Британії, Злучених Держав, Франції, Італії і Єгипту та представників місцевого населення. Остаточну долю італійських колоній має вирішити Генеральна Асамблея ООН.

СОВЕТИ ВИДАЛИ РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРО ЗАКІНЧЕННЯ БЛОКАДИ БЕРЛІНА

Берлін, 10 травня. — Советський військовий губернатор і головнокомандуючий в Німеччині, ген. В. І. Чуйков, видав вчора ввечері розпорядження про закінчення советської блокади західних секторів Берліна. Розпорядження увійде в силу сьогодні опівночі. В ньому постановляється, що кожного дня до Берліна може приїхати зі Заходу 16 потягів з постачанням для місцевого населення та для західних гарнізонів. Рівночасно відновлюється нормальний коловий рух на автострадах між Берліном і Гельмштедтом та визнається одинадцять контрольних пунктів для міжзонального колового і залізничного руху. В розпорядженні нічого не згадується про відновлення постачання електричної енергії для західних секторів Берліна з електростанції, що є советської зони, але вважається, що і це буде відновлено, бо тепер західні союзники постачатимуть для цієї станції вугілля з Рурцини. Видане Совеітами розпорядження — по думці одного високого американського представника — „означає справжній советський відступ, здається найбільший від часу, як почалася холодна війна“, додаючи, що тільки так може завжди закінчитися „брутальність і аrogанція“. Совеіти, натомість, в своїй пропаланді про свою поразку вимовляють представити як свою чергову „блискучу перемогу“ над американськими „підпалювачами війни“. Команданти західних зон вже теж приготували розпорядження про перервання відплатної проти-блокади, але його ще не видали. На підставі розпорядження советського команданта будуть відновлені всі ті комунікаційні можливості між Берліном і західними зонами, які існували перед 1 березня 1948 року, коли то Совеіти почали свою блокаду, опісля поступово її скріплюючи.

СОВЕТСЬКІ ВОЄННІ ОБВИНУВАННЯ ПРОТИ ЗАХОДУ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Москва, 10 травня (ЮП). — Місцева партійна „Правда“ надрукувала вчора, в річницю переможного закінчення другої світової війни в Європі, статтю помершого заступника міністра війни та бувшого головнокомандуючого в Німеччині, маршала Соколовського, в якій обвинувачується Америку й Британію, що вони підчас війни робили все можливе, аби Совеіти скривавилися і в той спосіб узалежнити їх від Заходу. Соколовський твердить, що німці могли в 1942 році почати свій великий наступ на Схід тільки тому, що „американські та британські кола, які тепер приготували нову імперіалістичну війну проти Советського Союзу“, не додержали свого зобов'язання щодо „другого фронту“ в Європі. Він в дальшому потішається, що як „західні імперіалісти і не вишколювали б своїх армій ідеологічно, їхня мораль ніколи не зможе видержати порівняння з армією соціалістичної держави“. Вчора теж відбулася тут примірна фільм „Витва за Сталінград“, в якому з черги повно обиди і напастей на західних союзників взагалі, а на Америку і Британію зокрема.

СТРІЛЯНИНА НА ЮГОСЛАВСЬКО-АЛБАНСЬКОМУ КОРДОНІ

Белград, Югославія, 10. травня. — Югославське пресоє агентство повідомляє про грізний випадок перестрілки на югославсько-албанському кордоні. Згідно з цим повідомленням, албанська прикордонна сторожа протягом двох годин обстрілювала важким кулеметним вогнем човен югославської прикордонної патрулі на озері Скутарі, а албанські власті опісля відмовилися від спільного слідства в цій справі.

МОЖЛИВІСТЬ ЗМІНИ У ВІДНОШЕННІ ЗАХОДУ ДО ЕСПАНІЇ

Лейк Соксес, 10 травня. — З поінформованих кол тут заявляють, що деякі члени американської і британської делегації в Об'єднаних Націях ставляються переконати представників Данії і Норвегії, аби вони не голосували проти резолюції південно-американських країн про зміни дотеперішнього становища до Еспанії та дозволі на висилку до Мадриду амбасадорів. Ці країни були єдиними зі західних країн, які у відповідному комітеті голосували проти цього разом зі советським блоком. Америка і Британія та деякі інші здержалися від голосування.

МАДЯРИ ДОЗВОЛЯЮТЬ ЖИДАМ ЕМІГРУВАТИ ДО ПАЛЕСТИНИ

Будапешт, 10 травня. — Мадярський уряд рішив дозволити на виїзд з цієї країни до Ізраїля деякій кількості жидів, що мають там своїх „рідних“, хоча самого поняття „рідних“ точніше не означено.

ПРОСЛІДЖУЮТЬ ПЕЗЕНЕНІЯ КОМУНІСТИЧНІ ДЖУЛІСТ ПОЙНЦІ

Вашингтон. — Комісія не-американських ділянок палати репрезентантів планує відкрити переслідування колишнього комуніста Пола Кравча з Мамі, на Флориді, який, складав своє свідчення на тайнім переслідуванні комісії. Він, як кажуть, виявив, що в 1937 р. на доручення Москви, замордовано в Нью Йорку одну з найбільш діяльних комуністок, Джуліст Пойнц тому, що вона знала забагато. Пойнц була вчителькою в дівочій Барнард Коледжі у Нью Йорку і своєю інтелігентною вибілася на чоловіче місце серед комуністів.

Серед приготувань до переслідування Кравча в конгресовій комісії департамент справедливості звернувся до комісії з запитом, щоб залишити ці плани, а чередати Кравча департаментові. З цього здогадуються, що він може бути свідком у процесі проти комуністів у Нью Йорку.

КОМУНІСТИЧНА РЕВІНЦІАЦІЯ ЕРА ВЖЕ ПОЧАЛАСЯ

Нью Йорк. — Дальший несподіваний свідок, замаскований агент Федерального Бюро Інвестицій, нігер Вільям Коминс, виявив на розправі проти комуністичних провідників у федеральному судді, що комуністичний провідник же на знак для викликання революції від 1945 р. Того року, на зібранні в Толідо Адаліна Кол, стейтова секретарка партії в Огайо, зивала місцевих комуністів, щоб вони прийняли постанову краєвого комуністичного уряду для зміни мирної тактики на революційну, бо революція прийде впродовж десяти років. Йй перервав промову Пол Проссер, кажучи, що революція може прийти швидше завдяки воєнним відносинам. Загал комуністів надіявся, що холодна війна буде притокою до правдивої війни й до революції. — Коминс вступив до комуністичної партії в р. 1943 за порадою Федерального Бюро Інвестицій, став містопредсідником партії в Толідо, а до самого виступу як свідок на суді був головою комуністичного клубу в робітні Електрик Авто Лайт Компані. Він potwierдив, що комуністи навчали при кожній нагоді, що американський уряд нагоди не завалиться і що його треба скинути насильям. Він виявив, що комуністи відрізняють білих людей від чорних при видаванні членських карток, хоч прилюдно нападають на білих людей за їхнє упередження до нігрів. За словами Коминса Москва мала вжити вігрі як свого знаряддя для викликання революції і для цієї цілі приготувала окрему вігріську республіку на півдні Злучених Держав.

при виповнюванні контрактів для малювання міських будинків. Місто потерпіло втрату на \$91,000.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1915.

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "СВОБОДА" P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ВИСНОВКИ 31 ЗБОРІВ 3. У. А. Д. К.

Минулої суботи і неділі, в днях 6-го і 7-го травня, відбулися у Філадельфії другі з черги загальні збори Злученого Українського Американського Допомогового Комітету. Збори, як це вже стверджено мали незвичайно діловий характер. Тихо та скромно, без парад і завеликих формальностей, майже сотня кращих представників американсько-української громади вислухала звітів та обговорила й обміркувала далішню працю тої інституції, п'ять початкових літер якої — як це заявив при кінці зборів один з найновіших нових імігрантів — повинні бути записані золотом в історії українського народу взагалі, а американських українців зокрема. На зборах не витрачено багато слів на підношення чималих заслуг в Комітеті поодиноким особам, там не впало багато фраз про сам Комітет. Великість виконаної роботи та ще більші завдання, які стоять перед Комітетом, надавали тону і самим нарадам.

Перебіг та рішення цих загальних зборів дозволяють на деякі важливі висновки, як про сам Комітет, так і про його працю. Щодо Комітету, треба ствердити, що твердження адв. Панчука про всенародний та цілком незалежний характер цієї інституції мають своє повне виправдання і підтвердження. На самих зборах ми бачили представників наших заповомовних організацій, або зв'язаних з ними осіб, там були люди різних політичних переконань та віровизнань. Цей факт доповнювався цілком виразними твердженнями керівників цього Комітету про бажання дальшого зацікавлення цієї співпраці нашої громади на цьому, власне, гуманітарному полі. Для деякого, наприклад, могло навіть видаватися дивно, як представник цього Комітету з призначенням висловлювався про доповняючу в цій гуманітарній діяльності працю інших Комітетів. Бо тут не важливе хто робить, але як і що робить. Це не є „бизнессово“ підприємство, де могли б грати роль конкуренційні міркування. Тут аби тільки робота.

Другий важливий висновок впливає з того, що твердив касієр Комітету та Контрольна Комісія: що сталося б, якби так одного дня касієр Комітету цілком опорожнилася? А згідно з теперішнім станом і потребами, ця загроза є дуже велика. Вправді, в касієр Комітету є ще 90,000 доларів готівки, але тільки за останні три місяці і на сам тільки відбір нових імігрантів з порту та на кошта їх переїзду до місця призначення видано около 22,000 доларів, не влючаючи тут жадних інших зв'язаних з цим видатків адміністративних. А справді масова іміграція тільки тепер нагальна. Це мусить мати на увазі наша громада, якщо не хоче стати в половині дороги та завершити це благородне діло, за яке взявся Комітет та яке вже принесло американським українцям стільки благословення і честі.

Черговий тривожний висновок можна зробити з твердження адв. Смука з практики в Європі. Там в урядовій Переселенчій Комісії зареєстровано около 70,000 завірень і щоби брати тільки по дві особи на одне, то вже буде 140,000. Вправді, тепер Конгрес може ще збільшити загальну квоту з 200 на 300 тисяч, але це не зменшує загрози, що іміграційна квота буде скоро вичерпана іншими та що отяжілість нашого громадянства у виставлюванні завірень може закінчитися тим, що ми залишимося зі завіреннями, на які вже ніхто не зможе прийти. Поспіх тут рішальний. І це наш загаль мусить мати на увазі.

Загальні Збори ЗУАДКомітету вважали за відповідне залишити в проводі Комітету та на постах його директорів тут і в Європі майже в цілості тих самих людей, беручи до уваги вже виконану ними роботу та їх досвід в ній. Це з черги дозволяє на висновок, що праця Комітету і в майбутньому буде ще більше успішна. Вже з цих причин збори Комітету треба вважати великим успіхом та важливим етапом нашої громади у виконуванні її великого післаниства і обов'язків вільних громадян вільної країни. Тепер слово за громадою.

Зайшли в сліпу вулицю

(Робітничі законопроекти в конгресі).

У середу й у четвер минулого тижня голосував двічі конгрес над заступленням теперішнього робітничого закону іншим законом і довів до розгрі у цій справі: Ні прихильники адміністрації Трумана, ні його противники не мають запевної більшості. У середу опозиція здобула сім голосів більшості й ухвалила неавтономізований адміністрацією законопроект Вуда, а в четвер перемогли прихильники адміністрації трьома голосами і відкинули цей законопроект. Така поведінка в конгресі виглядає на гру в карти, коли то раз щаститься одному, другий раз друмому грачеві. Однак гра „в робітничий закон“, це не гра „в карти“.

З цього голосування показується, що робітничі законодавство в конгресі втратило чисто партійну закраску. Республіканська партія, яка на зборах тільки голосувала, щоб не допустити до відкидання теперішнього закону Тефта-Гартлі, має в цій справі голос нарівні з Демократичною. Тому загально панує думка, що конгрес ухвалить тільки такий закон, який затримає деякі основні точки з теперішнього закону Тефта-Гартлі.

Можливості робітничого законодавства в майбутності такі: 1. Конгрес може ухвалити законопроект, подібний в багатьох точках до теперішнього закону Тефта-Гартлі. Тому, що це йшло б у розріз з передбаченими об'єктами президента, президент поклав своє вето проти закону, отже тим самим затримає теперішній закон; 2. Конгрес не ухвалить ніякого нового закону в теперішньому році, а тоді теперішній закон мусить остатися в силі на довгий час.

У червні 1947 р. президент, як звично, поклав своє вето проти теперішнього закону Тефта-Гартлі, однак конгрес ухвалив закон понад голову президента 331 голосами проти 83. Однак тепер є куди більше прихильників адміністрації в конгресі, але, як виявляється, не всі вони віддали свої голоси за скасування закону Тефта-Гартлі. Це вказує, що від виборів до теперішнього голосування настала певна зміна в настроях таких конгресменів, які давніше схилилися до думки, що закон треба відкидати. Висновок такий, що тепер є можливий тільки компромісний, новий робітничий закон, над котрим треба щойно попрацювати. Через те не тільки опозиція але й прихильники адміністрації згодні відстояти свій спірний законопроект Вуда до повного розгляду в комісії.

Що так сталося у конгресі зміню робітничого закону,

завинили теж і юнійні провідники, що бажали повороту до закону Вагнера. Але з усіх боків — теж і робітничих — давалися чути голоси, що цей закон перестарілий і потребує поправки. Коли республіканська більшість в попередньому конгресі переперла теперішній закон Тефта-Гартлі, самі робітничі переконались, що є в ньому і дещо добре. Цей закон дає, наприклад, робітникам змогу боронитися перед надужиттям самих юній. Деякі юнійні провідники, за смакувавши влади, часто спрашували її на лад комуністичної диктатури й їх треба було приборкати. Такі постанови містять теперішній закон і тому мабуть конгресмени, які перед виборами кандидували на програму президента Трумана за скасування закону Тефта-Гартлі, тепер охололи в запалі.

Коли б юнійні провідники були призначені над настром робітників і конгресменів негайно після виборів, вони були б пішли на компроміс у справі введення необхідних поправок до закону Тефта-Гартлі й були б приспівали його скасування. Однак вони стояли довго на становищі, що їм належить „все або ніщо“ й тому вислідом такого безкомпромісного становища є оцей застій у законодавстві. До того безупинне викликування страйків настроило багато конгресменів проти знесення закону, який обмежує страйки і дає обом сторонам у спорі час до переговорів та охолодження умів. Так само багато є за контролею над юнійними фондами, які досі урядники могли вживати навіть і на підтримку комуністичних застій. Йдеться тут теж про спроможність безробітних дістати працю навіть тоді, коли вони не є членами юній і вступати до юній тоді, коли вже мають працю і коли можуть платити членські вкладки.

Це тільки прикладові випадки, які вказують на неохоту скасувати такий закон, який такі практики забороняє. Тому, коли тепер прийшла нагода поробити відповідні поправки до робітничого закону, треба усе це зріло передумати.

Андрій Палій, Торонто, Канада.

Кооперативна ідея і життєва

дійсність

(З нагоди першого зїзду нових імігрантів у Меріленді, а в тому і друзів кооператорів з „Маслоу“).

Деякі з українських кооператорів, перебуваючи на скитальщині в Європі, делялися надії, що зараз по переїзді на американську землю, включаться активно в тутешню кооперативне життя. Знову дехто з тутешніх громадян сподівався від новоприбулих, досвідчених кооператорів, що поживають кооперативний рух. Перші з них ливили кожну вітку про розвиток кооперативу на цьому континенті та сподівались, що зможуть включитися відразу до існуючих кооперативних варіантів праці. За те дехто з давнішої іміграції уявляв собі, що новоприбулі кооператори зачнуть „творити“ нові кооперативні підприємства на зразок славно звисних на рідних землях. Як знаємо, ані одні ані другі надії покищо не здійснились.

В чому причина? Перш за все треба ствердити, що українські кооперативні об'єднання на американських континентах ані числом ані господарським засягом не є ще так сильні, щоб могли дати зразу працю новоприбулим кооператорам. Об'єктивно беручи нічого тут дивного. Господарські і життєві умовини попередньої української іміграції були для кооперативної роботи досить не сприятливі. У безперервному змаганні для забезпечення екзистенції, при відомих осягах на духово-життє, не залишалось багато можливостей для розгортання тут кооперативного руху. А коли це зважимо, як малий був тут відсоток незалежних умовин працівників між українцями, які могли би дозволити свій час, працю і знання на проповідання, ширення і здійснювання глибокої своїм змістом і суспільної у своїх намірах кооперативної ідеї, то прийдемо до переконання, що інакше і не могло бути. Навпаки, з призначенням треба ствердити, що у цій дійсності досягнуто на тому відтинку теж багато.

Очевидно не могла теж зразу здійснитися надія деякого на те, що з приїздом новоприбулих кооператорів „поставити“ нові кооперативні підприємства, бо до їх організації і росту потрібні інші передумови ніж для приватних, що серед них головню живе і діє наше громадянство. На тому місці залишаємо на боці ці фізичні труднощі, які в початках не дозволяють новоприбулим зайнятися на ширшу скало кооперативною роботою, а саме брак вільного часу і свободи рухів за шоденною працею, головню працю на прожиток,

недостатнє знання місцевої мови, неінформованість про обов'язуючі в тому напрямі законні постанови, брак зв'язків і т. п.

Для зясування суттєвих виомог, які складаються на розвиток кооперативу бажало у цих рядках, хоч кількома словами, (як на це дозволяє часописна стаття), торкнутися тут підставових різниць поміж приватно-капітальною і кооперативно-суспільною економією. Окремішність їх цілей, відмінні методи праці а зокрема відмічуємо глибоко суспільне діяння кооперативного руху, яке випливає з високої гуманітарної ідеї, що своїм засягом вривається глибоко і благородно у все громадянське життя.

Основна різниця між тими обома видами економії лежить в тому, що в першому найважливішим складником і мотором діяння є капітал, а в другому людина, чи пак збір людей, свідомих своїх цілей, суспільно наставлених і солідарних у чинах. Як у першому випадку ведення підприємства має на цілі дохід, або зиск власника капіталу, так у другому має на увазі охорону матеріально слабших перед визиском сильних, а в дальшу чергу піднесення матеріального добробуту членів і задоволення їх духових потреб та суспільних інтересів. Приватним підприємством кермує самий власник, або наставлені ним виконавці, а самого економічного процесу довершують робітники, незаінтересовані безпосередню в підприємстві. Тимчасом в кооперативі, її члени є різночасно власниками підприємства,

її керівниками (через обраніми особи), контролерами і переважно учасниками економічного процесу. Благородний вплив діяльності кооперативу переноситься на цілу окружаючу спільноту чи громадянство. З тої причини уряд усіх демократичних держав в більшій або меншій мірі активно підпомагають розвиток кооперативного руху.

Ось ці провідні думки лягли в основу цього могутнього міжнародного кооперативного руху. Від часу практичного здійснення кооперативної ідеї (1844 р.) появились про те обширні наукові праці, а кооперативні ідеологи, опираючись на досвід, опрацювали всесторонню її доктрину, що править нам на практиці за дороговказ.

Вже з того коротенького начерку можемо зорієнтуватися, що це за велике і складне діло, до якого треба забиратися

по належній підготовці і зі знанням. Бо в протинному випадку не можна очікувати успіхів, ба що більше пережити дімаючі втрати, які відстрашують описля людей доброї волі від кооперативу на довгий час. Це не вина кооперативної ідеї, але вина якокооперативного підходу до такої важкої справи. Не все, що називають кооперативом є на ділі кооперативом. Іншими словами до цієї праці треба забиратися плано-во. В першу чергу нам треба здобути інтерес загалу для кооперативної ідеї через належне освітлення про потребу, цілі, методи праці і засяг кооперативного руху на економічній і суспільній житті. Ми мусимо мати освічених, ідейних і чесно відданих справі кооперативних робітників. В тому напрямі можуть місцями кооператори одержати підсилення від новоприбулих „досвідчених в роботі на рідних землях працівників. Коли не звертатимем уваги на плановість діяння, то робота відсується на роки. Як до діла забратись практично, то це питання, виходить уже поза межі статті. Мабуть найкраще було би цю проблему розглянути спершу в середовищі провідних, коз загальнонаціональних організацій в поодиноких країнах.

Кооперативна справа є, на нашу думку, дуже важлива для тутешнього громадянського життя. Здорово і широко розбудована кооперативна-може нам дати трішки і систематичні матеріальні підстави під національну роботу в ширшому розумінні, а головню на культурні потреби. За доказами не потребуємо далеко розглядатись. Кожному відомо, яку велику піддержку в людях і фондах дала українська кооперативна Сх. Україні при відбудові нової держави по першій світовій війні. Так само не є ніякою тайною, підсилення, яке дала українська кооперативна на зах. Україні (між двома світовими війнами) усьому нашому народному життю. Десятки тисяч незалежних працівників кооперативу, а в тому числі багато на провідних постах, як людський капітал громадянських робітників, повинен перед нами розкрити багату картину майбутніх можливостей для нашої молоді. Як парадоксально це виглядає, але на практиці кооператив сприяє рівночасно розвиткові рідної приватної промисловості і торгівлі, як її солідний відборець і доставець. А вже неоцінені заслуги кооперативу лежать в тому, що вона в своїй праці здійснює на ділі християнські засади любови ближнього та виховує громадянство в душі справжньої демократії. Тому „варта нам над цю проблемою основніше застановитись“.

В кожній українській хаті повинен знаходитися часопис „Свобода“.

К. ПЕТРУС

СОВЕТСЬКІ АРЕШТАНТИ

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ОБДУРЕНИМ ЧЕРВОНОЮ ПРОПАГАНДОЮ.

26)

— І по скільки їм дали, кажете? — знову перепитав мене старовір.

— По п'ятаку.

— Мало! Цим паничам треба було б так років по 10 всунути, щоб, канали, пам'ятали і дітям своїм переказували, який то советський рай! — з озлобленням промовив старий, соковито сплюнувши у кутки під мари і поліз на своє місце.

Хтось із слухачів додав:

— Ну й найвнатурніші закордонні „пролетарі... Каже — „відверто заявили“, що, мовляв, знов бажано в свою Фінляндію. А їм, дурникам, за їхню відвертість та по п'ять

років таборів, хе-хе-хе! — Чому так негарно думає про нас російський товариш? — здивовано запитав швед і став про це переказувати фінам.

— В кінці свого терміну, коли советський рай перетворить вас на інвалідів, ви самі це зрозумієте, — відповів їм нещасним іноземцям, що так обдурилися.

І довго ще камера кепкувала з їхньої наївної відвертості й безпорадного розгубленості.

ЕТАПНІ РОЗМОВИ

Цей вечір вирішили при- святити „страшним“ оповідан-

ням.

В „сталинському“ вагоні трамвайного типу, в якому нас перевозили з Харкова до Сизрані, було біля тридцяти чоловіків етапників, переважно інтелігенції, між ними кілька жінок їхали дуже повільно, на станційних тупиках простоявши по кілька годин, замість електричного світла, в вагоні горіла одна тільки степаринова свічка, спати нікому не хотілось, і всі з приємністю погодилися взяти участь у вечорі оповідань.

Тому, що охочих оповідати виявилось біля десяти чоловіків, кожному давалось не більше, як двадцять хвилин часу, в які оповідач мусів укластися з своєю темою.

„Вечір оповідань“ почато виступом „старенького“ советського в'язня, що їхав на Сибір відбувати другий свій п'ятирічний термін, який йому дали десь під Мінськом за відмову бути таємним співро-

бітником в НКВД.

Вдома він залишив дружину й троє дітей, що жили в колгоспі, і дуже журився, що довелося йому побути на волі тільки місяць та й знову ні- зашто йти на страждання.

— Так от, — почав він розповідати, — моє „страшене“ оповідання взято з таборового життя. Коли на каналі Волга-Москва я відбував свій перший термін, у Дмитратові страшенно туфтели, тобто не-ребільшували показники шоденного виробу проти фактичного, бо від виробу залежало харчування таборян, а каторжних нор на земляних роботах майже ніхто не виконував. У нас у таборі навіть приказка була: „Без туфти та аномалу не проведи нам каналу“.

От. Так цієї туфти стільки було, що коли одного разу, наприкінці місяця, зробили контрольне перемиріння й підрахували загальну кубатуру земляних робіт, то вия-

вилось, що десятники й бригадири показали в шоденних рапортниках майже вдвічі більше, ніж було фактично зроблено. Ну, тут і пішло. Зібрали найголосніших туфтарів, улаштували над ними показовий суд, засудили всіх на смерть без права оскарження, наступного дня розстріляли, і тут таки, за табором, на очах у всіх, і закопали їх. На якийсь час живі туфтарі при-нишкли, а потім знов усе по-старому. І сама адміністрація розуміла, що „без туфти і аномалу не проведи нам каналу“.

Через кілька місяців вирі-дили мене по інструмент до іншого табору, кілометрів за вісімдесят від нашого. Вантаж я собі доплати, кайла й тачки на платформу, коли бачу: повз мене проходить один із розстріляних бригадирів, побити Ваньку Мурашко. Я, можна сказати, просто о-стовпів... Невже, думаю, при-

види і вдень ходять, та ще й так натурально, — жах мене охопив якийсь... Він помітив мене, підійшов до вагона і, озирнувшись на всі боки, тихо сказав:

— Ш-ш-ш... не лякайся і не дивися... Як усім відомо, ме-не, разом із усіма, розстріля-ли і закопали за табором... Пам'ятай, що між живими ме-не нема. Я тепер зовсім інша персона. Скажеш кому-небудь — тобі ж погано буде. Бувай здоровий, і зайвого не безі-кай!

І Мурашко швидко повер-нувся й пішов до 3-го відді-лу. Потім знайомі хлопці ба-чили його ще кілька разів там таки... Пізніше виявилось, що він був дуже відповідаль-ним сексотом, і розстріляли його тоді „туфтовим“ розстрі-лом...

— А ось друге оповідання, якщо хочете послухати, — запропонував оповідач слухачам.

— Час ви ще маєте, давай-те друге, — відразу озвалось кілька голосів.

— В одній зі мною бригаді відбував кару один баптист із-під Смоленська. Він мав де-сять років, але за канали Біло-мор-Балтійський та Волга-Москва йому скинули два роки, а решта терміну кінчалася в 1934 році. Звали його Григор'єв. Звільнився він напри-кінці року і з сяючим облич-чям поїхав додому на село. Ну, відомо, після восьми ро-ків розлуки, як зустріли його вдома жінка, діти, які вже стали підлітками! Радість, слюзи, молитви... він же баптистом був, — вечеру баптистивали дорогому гостеві, сусіди прийшли побачитись, брати по вірі заглянули, — коротко казавши, в родині Григор'єва було свято і ра-дість.

(Дальше буде).

Вступайте в члени У. Н. Союзу

М. Хом'як.

В обороні Церкви і Нації

(Пам'яті Преподобного Кир Йосафата Кошиловського.)

2) **Смертельна небезпека.**

Знаючи прегарно спосіб ду-мання і пошліку наших захід-них сусідів, молодий єпископ почав незвичайно важку пас-тирську працю від поглиблен-ня релігійного життя між своїми вірними та від вихо-вання ревних священників, які допомогли б йому не тільки видержати маотуп на св. віру і Церкву, але й зберегти на-ціональний характер Церкви та оборонити права західної вітки українського народу. Постійними візитаціями паро-хій своєї розлогої епарії, по-ширенням Культу Непорочно-го Зачаття і св. Йосифа, орга-нізуванням Апостолства Мо-литви та інших братств, під-тримкою і поширенням укра-їнської релігійної преси та ви-хованням нового в нас типу священника в безмежному ста-ні Кир Йосафат зміцнив ста-новище нашої Церкви так сильно, що вона не тільки ви-держала шалений наступ на-ших сусідів, але й вийшла оновленою та загартованою духом. Під час своїх візитацій Кир Йосафат ствердив, що наші західні закатини — Лемківщині — загрожує смер-тельна небезпека від наших сусідів, які всіма засобами підтримують вигнаючих моск-вофілів, які до першої сві-тової війни мали там просто всевидний вплив на маси. А що вже майже від кількох століть українське населення за Сяном стояло в безпосе-редньому змагуні на життя і на смерть із західним сусідом, то воно повірило своїм моск-вофільським провідникам на слово, що рятунок у цій за-тяжній боротьбі прийде тільки від царської Росії. Цю зро-зумілу під психологічним ог-лядом віру, могутність біо-го царя захитала більшовиць-ка революція і наші визвольні змагання, зокрема польсько-українська війна, яка захопи-ла, що правда, тільки східну Лемківщину. У сніжину. В се-редній і західній Лемківщині населення не пережило пси-хічного стресу під час наших визвольних змагань і не пере-вело переодичні цінностей, зо-крема не освідомило собі факту існування української нації в її боротьбі на два фронти: з Московщиною і Польщею за здійснення свого права бути господарем на сво-ій землі. Те населення далі ві-рило своїм провідникам, що в добі підсиденого наступу поляків з відновлення їхньої державності, єдиним міцним забором для нього є орієн-тація на Москву і перехід на православ'я. Цю віру в допо-могу від Москви підтримували здебільша й емігранти з Лемківщини в Америці, куди вони виїздили масово, рятую-чись перед голодовою смертю, і звідкіль верталися з доя-рами, або переселили їх своїм найближчим у старому краю.

На жаль, в Америці вони попадали майже поголовно під вплив русофілів і під по-літичний, і під релігійний ог-лядом. Бо ось у прегарну зе-лену Лемківщину, багату цілю-щими, лікувальними водами (шавами) із відомими на цілу Європу живцями (Криниця,

Шавниця, Жегестів, Іванич, Романів), верталися емігран-ти з Америки здебільша вже як ісповідники російського православного віровизнання. Отже кому ж, як не своїм бра-там і батькам та дотеперіш-нім провідникам москвофілам, мало повірити населення се-редньої і західної Лемківщини, що єдиним рятунком для них перед поляками є перехід на православ'я? Бо — мовляв — греко-католицька Церква під проводом українців заведе їх в обійми поляків, тому що ка-толицька віра — польська ві-ра... під впливом цієї десяти-літньої веденої агітації за царства та — православ'я — перейшло населення села Тя-ва в Дуклянщині в 1926 р. на православ'я, а за ним у черго-вих кількох роках ще кілька-надиць сіл. Поляки тріумфу-вали, бо згідно з засадою „поділи і пануй“ сподівались досягнути свою головну мету: вповні спольонізувати украї-нське населення на захід від Сяну, як це виходить з докумен-тів, залишених польською владою у вересні 1939 р. В одному з таких, неоголошених ще документів (цей документ маю у себе. — М.Х.) читаємо між іншим осьцо:

У світлі документів.

„Цілковите усунення тієї не-безпеки (української для польської державної раці) че-рез повну ліквідацію україн-ської проблеми в середніх по-вітах терену О.К.Х. Округи Корпусно Х. з осідком у Пе-ремишлі (на захід Сяну) є не-пекучою необхідністю і по-винно бути першим етапом доцільної, послідовної і систе-матичної акції в напрямі за-печення тривалої безпеки то-го терену, на якому розбудо-вується Ц.О.П. (Центральна Округа Промислова) з тим, що Лемківщина з Карпатами мала творити заборону з пів-дня для тієї округи. У висно-ву — читаємо далі в цьому документі — треба ствердити, що цей стан промовляє за аб-солютно необхідність стосу-вати супроти українського на-селення (в оригіналі: русько-го), що мешкає на захід від Сяну, рішучу асиміляційну по-літику, при одночасному га-муванні української експансії, що йде на ці терени від схо-ду“.

Очевидно, таку асиміляцій-ну політику вели вже поляки від XIV ст., зокрема на По-сянні. Про засоби, якими по-ляки перетягали греко-като-ликів на латинський обряд, на Посянні оповідає о. Р. І. При-слопський у виданій власним накладом у Перемишлі 1902. книжці п.з. „Перед загальний суд. — Приклад латинізацій-ної гакати на окраїнах Галиць-кої Русі“. Коли ж різними до-теперішніми засобами поляки все таки не заселили украї-нського населення, то ріши-ли довершити цього приспі-шеним темпом під час розбу-дови Центральної Промисло-вої Округи. Але у вересні 1939 р. Польщу розбили німці. Проте поляки продовжували свою політику винищування українців навіть за німецької окупації, зорієнтувавшись

добре, що німці від другої половини 1941 р. повели без-оглядну політику проти ук-раїнської нації. І ось спершу на Холмщині з Підляшшам, опісля ж на Посянні з Лемків-щиною та в Галичині й на Во-лині поляки почали винищу-вати українців, у першу чер-гу весь наш актив.

Винищування українців.

„Уже від двох років“, на-ші північно-західні й західні землі опинилися в жахливому становищі. Не тільки по селах, але й по містах приходиться переживати нашим інтеліген-там і свідомим селяням, як мужам довір'я, солтисам (на-чальникам громад), коопера-торам, важкі хвилини. Годі те-пер навіть загально писати про причини цього жахливо-го стану й описувати хід окре-мих подій. Це треба залиши-ти на спокійніші часи, а тепе-р принаймні зареєструвати наші великі втрати, що їх зазнала Ярославщина від літа 1942 р., зокрема райони Переворська, Порохника, Лежайська і Яро-слава (волесть-село). В 1942 р. пограбовано невідомими злочинцями села Молодич, Пикори, Храплив, Качмарі, Бу-чиці й Лихачі, зокрема солти-сів, залишених польською владою у вересні 1939 р. В одному з таких, неоголошених ще документів (цей документ маю у себе. — М.Х.) читаємо між іншим осьцо:

Палення церков.

„В останньому гасі злочинці почали палити українські (о-чевидно, греко-католицькі) церкви. І так 9. червня 1944 р. спалено церкву у Грязі біля Переворська, 25. червня ц.р. в селі Горничі, а 1. липня ц.р. в селі Рожнітові. Спалено та-кож 8 господарств українців. Досі в 1944 р. потерпіло 30 сіл, а крім цього постражда-ли, теж українські міста Яро-слава і містечок: Порохник, Переворськ, Лежайськ і Си-нява. Деякі села Ярославщини перебули від січня ц.р. навіть кільканадцять нападів, як: Тарнавка, Молодич, Боратин, Рожнітів та інші. Український

*) Дивні: Є.Г. „Втрати Яросла-вини“ — допис до „Краківських Вістей“ (у рукописі, бо німецька цензура не дозволила його видру-кувати).

Президент Труман дає при-знання американцям чужи-нецького роду

З того часу, як президент Гері С. Труман став по смерті президента Рузвельта прези-дентом Злучених Держав в 1945 році, спиною ширення комунізму в Європі.

Північно Атлантійський Пакт, підписаний 4 квітня, відповідає закордонній полі-тиці президента Трумана і є природним продовженням Доктрини Трумана та Плану Маршала.

Доктрина Трумана дала по-чин. Це був рішучий крок.

Викликає вона була з бо-ку Росії, що шукала поширен-ня своїх кордонів. 12 березня 1947 року президент Труман у своїм посланні до конгресу оголосив політику допомоги вільним країнам, які ставлять опір зовнішнім нападам, та жадав від конгресу фондів на допомогу Греції й Туреччині. Він казав: „Я вірю, що полі-тикою Злучених Держав має бути підтримка вільних наро-дів, які борються проти спроб підпорядкувати їх“. „Ві-рю — казав президент — що мусимо помогти вільним на-родам здобути долю їх влас-ним шляхом...“

Того самого року прези-дент Труман зробив дальший крок в тім самим напрямку — План Маршала. Той план мав допомогти господарській від-будові Європи, як засіб про-ти дальшого ширення кому-нізму. План Маршала заох-чує господарську співпрацю в Західній Європі.

Пішло рік часу на перего-вори про те, як сформулюва-ти програму військової допо-моги членам Північно-Атлан-тійського Союзу, а також ін-шим приязним країнам, що є важливими для безпеки Злу-чених Держав.

Президент Труман був при-сутним, коли представники 12 держав підписували, Атлан-тійський Пакт. Він його на-зав „щитом проти агресії“, в цілій явті. Накопи б такий пакт був в 1914 та 1939 ро-ках, правдоподібно не дій-шло-би ні до першої світової війни, ні до другої.

Цікаво згадати, що того

самого дня, як підписували Пакт, президент Труман об-говорював працю відділу на-ціональних груп при краєвм комітеті демократичної пар-тії. Вісім з тих груп сходять-ся з країнами, що підписали Північно-Атлантійський Пакт.

На нараді з сенатором Дж. Говард МекГретом, президент Труман визнав дуже важною освітню працю відділу націо-нальних груп серед 22 міль-йонів американців, які гово-рять іншими мовами. При цій нагоді Президент Труман ви-словив признання американ-цям чужинського роду за їх старання поборювати проти-американську пропаганду сво-їми листами закордон до рід-них та приятелів.

Почин до такої кампанії листами дав ще до італійсь-ких виборів минулого року сенатор Теодор Ф. Грін, де-мократ з Роуд Айленд. Ціль кампанії — інформувати єв-ропейців про правдиве стано-вище та умови життя в Злу-чених Державах через тих рідних та приятелів, що осіли в цій країні. Ця кампанія ма-ла особливий успіх в Італії, її приписують ту заслугу, що комуністи втратили чимало голосів.

В інших країнах по-за за-лізною заслоною ця кампанія листами також може мати де-який успіх, доповнюючи ра-діо-передачі через Голос А-мерики.

Віце-президент Албін В. Барклі, переглядаючи діяль-ність відділу національних груп, заявив, що Демократи-чна партія завше прихильно ставилася до чужинських груп в Злучених Державах.

Президент Труман та віце-президент Барклі висловили признання за ту підтримку, яку дістали від американців чу-жинського роду та їх преси.

ОПРАВА ПРИЙНЯТТЯ ІЗРА-ЛЯ ДО О. Н. ВВАЖАЄТЬ-СЯ ЗА ПЕРЕРІШЕНУ.

Лейк Соксес, Н. Й., 10 трав-ня. — Політичний Комітет Ге-неральної Асамблеї ОН ухва-лив вчора більшістю 33 про-ти 11 голосів резолюцію, реко-мендуючи Генеральній Асам-блеї прийняття Ізраїля до цієї міжнародної організації. Вже голосування в Комітеті вказує, що в користь резолюції можна буде зібрати необхідну біль-шість двох третей голосів і тим самим справа прийняття Ізра-їля була б вже перерішена. Вона може прийти на порядок Генеральної Асамблеї вже при кінці цього тижня.

ЯКЩО БАЖАЄТЕ ДІСТАТИ ТАКЕ ОБЗЕПЧЕННЯ, ЯКЕ БУЛОБ ПЕВНЕ ІА МОДЕРНЕ, А ЗА ЯКЕ ТРЕБА ПЛАТИТИ НИЗЬКУ ОПЛАТУ, ТО ОБЗЕПЧІТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІМ НАРОДНІМ СОЮЗІ

НОВІ МАРКИ У. Н. РАДИ

Перший випуск поштових марок УНРади стрінувся з при-хильним відгуком серед шир-ших кіл нашого громадянства на еміграції а особливо серед українських і чужинських філя-телістів. Замовлення та запити зі всіх кінців світу свідчать найкраще про велике зацікав-лення цими марками та їхньою рисунковою тематикою, яка ілюструє один розділ історії українського народу а саме його змагання до незалежно-го буття нової доби.

З метою відзначення інших знаменних подій історії укра-їнського народу, випустив По-штовий Відділ УНРади нові поштові марки а саме:

1) Пропам'ятну марку з на-годи 300-річчя здвигу Богдана Хмельницького, двобарвну, з рисунком відзнаки гетьмансь-кої влади.

2) Пропам'ятну марку з на-

годи 30-річчя Листопадового Зриву, двобарвну, з рисунком мотивом оборони Львова.

3) Пропам'ятну марку з на-годи 30-річчя проголошення Соборності Українських Зе-мель, двобарвну, з рисунком Софійського Майдану в Києві.

Всі три пропам'ятні марки вийшли в двох відмінах під оглядом барви, зубковані і незубковані — разом 12 різ-них марок.

Пропам'ятні марки стануть дорогою пам'яткою для кож-ного співучасника сьогодниш-ніх подій, тому повинні найти прихильний відгук не тільки у філіателістів, але й серед ши-роких кіл нашого старшого і молодшого громадянства.

Замовляти марки можна на адресу:

P. O. Box 1948

Pittsburgh 30, Pa.

Спортсменів Вісми

Український Спортивний Клуб (У. С. К.) у Нью Йорку стоїть перед дуже поважним завдан-ням, саме: Дня 15 травня ц. р. у неділю, 3-та година попо-лудні на грищі: Van Cortlandt Park відбудеться змагання у копаному м'ячі між нашим Клубом та сильною футболь-ною американською дружиною „Гатіквар“ — Ці змагання є пів фіналові за чашу Д-ра Ма-нінга. — Оба Клуби приготов-ляються поважно до цих зма-гань.

Хочемо вірити, що ці змаган-ня виграє наш Клуб, який під-кріпився новими, добрими си-лами, що на днях приїхали із

Європи і тому можемо його уважати сильним і небезпе-ним противником тутешніх американських клубів.

Сподіваємося, що на грищі Ван Кортленд Парк у неділю, 15 травня, в годині 3 попол-дня вийде громадно і чисельно наша публіка та своєю прия-влюю американською дружиною пів фіналові за чашу Д-ра Ма-нінга. — Оба Клуби приготов-ляються поважно до цих зма-гань.

Наші змагання мають всі ви-гляди на те, щоби чашу Д-ра Манінга вписати на свій раху-нок.

Щастя Боже!

Іван Серант.

Увага! Земляки повіті Вібрка та всі українці! Увага!

В НЬО ЙОРКУ І ОКОЛИЦЯХ!

УКРАЇНСЬКИЙ ДОПОМОГОВИЙ КОМІТЕТ ПОВ. ВІБРКА В НЬО ЙОРКУ

бажаючи допомогти своїм землякам тут і на скитальщині, щиро запрошує всіх Вас на

ВЕЛИЧАВІЙ ВЕСНЯНИЙ БАЛЬ

що відбудеться в тій цілі

В СУБОТУ, 14. ТРАВНЯ (МАЯ) 1949

В ШКІЛЬНИЙ АВДИТОРІЙ СВ. ЮРІЯ

при 217-219 Іст 6-та вулиця в Нью Йорку.

Початок забави в год. 7:30 ввечір. — Вступ вже з под. 75¢

До танців приграватиме всіма люблена

Орхестра Н. Снігура.

Будуть смашні домашні перекуски і здорові напитки.

Приходьте всі на цей Баль, де не тільки що гарно і весело забавитесь але також можете благородному ділу. За повне задоволення ручить — Балеви Комітет.

„КОБЗАР“ - англійською мовою

Дайте своїм дітям чи своїм американським прия-телям, учителям чи політикам книжку про

ГЕНІЯ УКРАЇНИ

ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

написану англійсь-кою мовою КЛАРЕНСОМ

А. МАНІНГОМ, професором

Коломбійського університе-ту, відомим знавцем украї-нської літератури та історії.

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

Такою книжкою, що міс-тить теж і переклади на ан-глійську мову найкращих творів Т. Шевченка є:

УВАГА! — НЬОАРК І ОКОЛИЦЯ!

В СУБОТУ, 14. ТРАВНЯ 1949

в годині 7. ввечір,

В ДОМІ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛІ В НЬОАРКУ

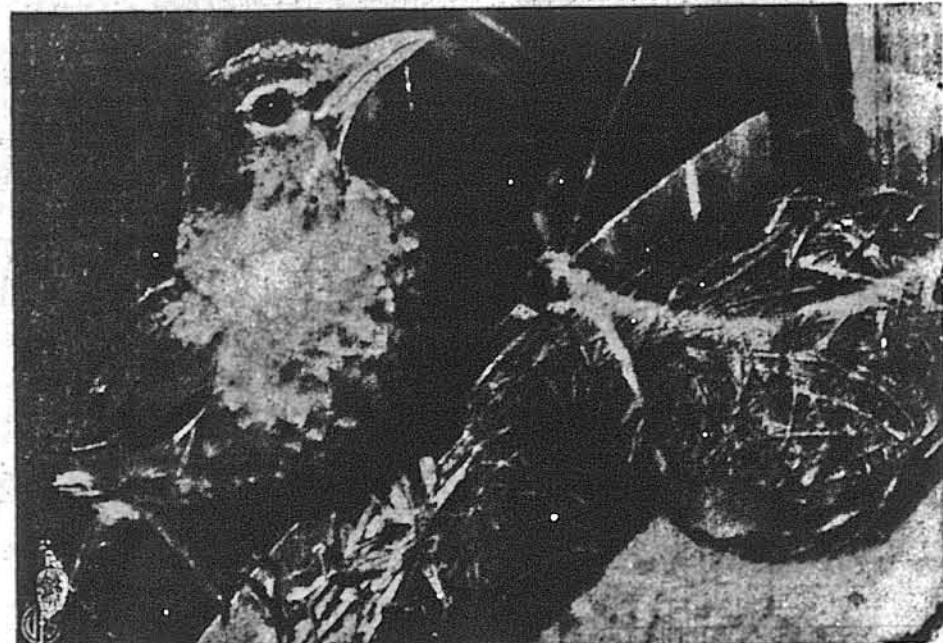
при William Street 180

— відбудуться —

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ВІДДІЛУ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ІМІГРАЦІЇ „САМОПОМІЧ“.

Справа дуже важна. Просимо всіх нових іммігрантів обов'язково прийти. — За тимчасову управу: Цяпка, Кульчицький.

ЧОМУ ВИДИВИЛИСЬ НА МЕНЕ, ХІБА Ж НЕ МАЄТЕ СВОЇХ КЛЮНОТІВ?—Це так ніби витеє ця птачка цікавих, що заглядають, що під вікном діється, бо якраз там завісився гніздечко та ще зо зложеним уже одним яєчком.

